

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

«Τὸ βαρόμετρον τῆς πολιτικῆς καταστάσεως εἰς ὕψωσιν». Αὐτὴν τὴν φράσιν μεταχειρίζονται συνήθως πρὸς ἀπεικόνισιν τοῦ πυρετοῦ τῆς πολιτικομανίας, ὃ ὅποιος ἀπὸ τινων ἡμερῶν κατέχει τὴν πόλιν μας. Οἱ περισσότεροι — οἱ ἀντιπολιτευόμενοι οἱ πολυειδεῖς καὶ πολυώνυμοι καὶ ἐκ τῶν συμπολιτευομένων ἀκόμη πολλοί, — φρονοῦν ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς πολιτικῆς κρίσεως. Ἡ Κυβέρνησις θὰ πέσῃ, ἡ Ἀντιπολιτευσὶς κωλυσιεργεῖ, ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει ἀπαρτίαν, τὰ συμπτώματα εἶνε ἀνησυχαστικά, θὰ προσκληθῇ ὁ Δεῖνα, ὅχι θὰ προσκληθῇ ὁ Τάδε, μήτε αὐτός, θὰ γίνῃ ἄχρουν ὑπουργεῖον, θὰ ἔχωμεν διὰ λυσι Βουλῆς, ὁ Τρικούπης ἀνήλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὁ Βασιλεὺς τοῦ εἶπεν αὐτὸ καὶ αὐτό, νὰ ἰδοῦμεν σήμερα τέλος πάντων θὰ γίνῃ ἀπαρτία . . . Αὐτὰ καὶ μυρία ἄλλα ἀκούονται εἰς τοὺς κύκλους τῶν συζητούντων ὑψηλοφώνως, αὐτὰ ψιθυρίζονται μεταξὺ τῶν ἐκ τ ε θ ε ι μ ε ν ω ν, τῶν συνομιλούντων χαμηλῆ τῆ φωνῆ. Καὶ τὸ κοινὸν κατέχει ἡ περιέργεια ἐκείνη καὶ ἡ ἀνησυχία, ἡ ὅποια κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν πολιτικῶν γεγονότων παραστρεφεί καὶ τοὺς μᾶλλον ἀδιαφόρους. Καθ' ἣν ἡμέραν γράφομεν πρόκειται νὰ συνέλθῃ καὶ ἐκ δευτέρου ἡ Βουλὴ. Τὸ μέγα ζήτημα εἶνε ἂν θὰ κατορθωθῇ νὰ γίνῃ συνεδρίασις ἢ ἂν, ἐλλείψει ἀπαρτίας, θὰ μείνῃ, ὡς ἡ πρώτη ἀ π ὅ π ε ι ρ α . «Εἰ, τί μᾶς μέλει! Ὅ,τι καὶ ἂν γίνῃ δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ;

Φιλολογικὸν γεγονός εἶνε ἡ δημοσίευσίς τῶν «Πεζογραφημάτων» τοῦ κ. Κώστα Κρυστάλλης. Ὁ ποιητὴς τῶν «Ἀγροτικῶν», ὁ «Τραγουδιστὴς τοῦ Χωριοῦ καὶ τῆς Στάνης» περιέλαβεν ἤδη τὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ δημοσιευθέντα πεζογραφημάτά του, μετὰ τινων ἀνεκδότηων, καὶ ἀπετέλεσεν ἓνα τόμον ἐξ ἑκατὸν σελίδων ὠραιότατον. Ἴδου οἱ τίτλοι τῶν περιεχομένων του : «Ἡ Εἰκόνα» — «Στὰ χαλάσματα» — «Τὸ σημειωματὰρι τοῦ Γεροκαλαμῆνιου» — «Τὸ Σουλιωτόπουλο» — «Τὸ πανηγύρι τῆς Καστρίτσας» — «Ἡ Δασκάλα» — «Τὰ Μάρμαρα». Μολονότι εἶνε στενωῶς ἰδιωματικὴ καὶ ἰδιόρρυθμος ἡ γλῶσσα τῶν διηγημάτων αὐτῶν καὶ μετὰ κόπου προσιτῆ εἰς τοὺς μὴ ἠπειρώτας, ἐν τούτοις τόση εἶνε τοῦ διηγηματογράφου ἡ τέχνη, ὥστε βαθμηδὸν ἐλκύει τὸν ἀναγνώστην, κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ μετ' ὀλιγωτέρου ὀλοῦν κόπου καὶ περισσοτέρως ὀλοῦν ἀπολαύσεως τὸν χάρμην νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος, χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ. Ὁ κ. Κρυστάλλης ἀνήκει εἰς τὴν πραγματικὴν σχολὴν. Ἀπεικονίζει τὴν φύσιν, τὴν ἑλληνικὴν φύσιν, καὶ τὴν ψυχὴν, τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν. Ἄλλ' εἶνε θαυμάσιαί αἱ περιγραφαὶ του, καθιστῶσαι ἐν πολλοῖς τὰ Πεζογραφημάτά του, ποιητικὰ τεμάχια πρώτης τάξεως. Ἐκ τοῦ ἀνὰ χεῖρας τόμου τὸ ἀρίστον ὡς διήγημα μᾶς ἐφάνη ἡ «Δασκάλα», καὶ ὡς περιγραφή τὸ «Πανηγύρι τῆς Καστρίτσας».

Κυριακὴ ἀληθῶς πολυάσχολος ἡ τελευταία. Εἰς πόσα εἶχε νὰ ὑπάγῃ κανεῖς! Τὸ πρῶτ' εἰς τὸ Μνημόσυνον, τὸ ὅποιον κατ' ἔτος, τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τελεῖται ὑπὲρ τῶν αἰδιῶτων κτιτόρων καὶ εὐεργετῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, μετ' ὅν συνήθη λόγον. Κατόπιν, ἂν ἦτο φιλόκοσμος, ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν περίπατον τῆς Δεινδροστοιχίας, τόσῳ ζωηρὸν κάθε Κυριακὴν ἠλιόλουστον ὅπως ἡ τελευταία! ἂν ἦτο δὲ καὶ ἠπειρώτης, ὅπως ὁ κ. Κρυστάλλης, ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἀδελφότητος, μετ' ὄν λόγους, ἂν ἀγαπάτε. Μετὰ μεσημέριον καλὸν ἦτο νὰ ὑπάγῃ ἐλθῶν εἰς τὸ Φάληρον! Ἄλλ' ἂν δὲν εὕρισκε θέσιν εἰς τὸν ὑπερπληθῆ τραχιόδρομον ἤμπορούσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς Μικρασιάτας, ὅπου θὰ ὀμιλεῖ ὁ κ. Παρασκευαΐδης ἢ εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Τέλος τὸ βράδυ εἶχε νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς εὐεργετικῆς τοῦ θεάτρου τῶν Κωμωδιῶν (ἐδίδετο ἡ Φαῦστα ὑπὲρ τῶν ἠθοποιῶν Λαζαρίδου καὶ Ἀπέργη), τοῦ κονσέρτου τοῦ Ὀμίλου τῶν Φιλομουσῶν, τῆς διαλέξεως εἰς τὸν «Ἑλληνισμὸν» περὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης — ὅπου κατετροπώθησαν οἱ δημοτικισταί, — καὶ τοῦ ἀναγνώσματος τοῦ κ. Ράδου εἰς τὴν Ἑταιρείαν τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ «περὶ τῆς συγγρόνου γαλλικῆς ἀναγεννήσεως καὶ τοῦ πρωτεργάτου αὐτῆς Λέοντος Γαμβέττα». Αὕτῃ λέγεται κίνησις πρωτευούσης!

Ἄν εἶνε ἱεροσυλία ἡ σύλλησις τάφων σημερινῶν, τὸ ἐγκλημα εἶνε διπλοῦν ὅταν εἶνε σύλλησις τάφων ἀρχαίων. Αὐτὸ τουλάχιστον ἐξάγεται ἐκ τῆς ἱερᾶς φρικῆς, μετὰ τῆς ὁποίας αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὸ ἐπόμενον γεγονός :

Κοροδέσης τις, κάτοχος τεσσάρων χιλιάδων στρεμμάτων γῆς πλησίον τῆς Καλλιθέας, συνεταιρίσθη μετὰ τινος Νοστράκη, ἀρχαιοκαπήλου καὶ προέβη εἰς ἀνασκαφάς, αἱ ὁποῖαι ἀπεκάλυψαν ὀλοκλήρον ἀρχαῖον νεκροταφεῖον. Διαβάται πολλοὶ ἐκ περιεργείας ἐπιήσασαν τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐξεδιόχθησαν κακοὶ κακῶς διὰ λίθων. Οἱ λιθοβοληθέντες ἐπρόδωσαν τὸ γεγονός εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν καὶ ἐστάλη ἐπὶ τόπου εἰς ὑπάλληλος διὰ νὰ ἴδῃ τὰ τεκταινόμενα. Φρικῶδες θέαμα! Σειρὰ ἀρχαίων τάφων ἀπογυμνωμένων, ἠτιμασμένων! Καὶ ἐβεβαίωσαν μὲν μεθ' ὄρκου οἱ ἀρχαιοκαπήλοι ὅτι, ἐκτὸς συντριμμάτων τινῶν ἀγγείων πηλίνων, τὰ ὅποια κατεσχέθησαν, δὲν εὗρον τίποτε ἄλλο! Ἄλλὰ . . . ποῖς τοὺς πιστεύει! Ὁ γενικὸς ἔφορος τοὺς κατήγγειλεν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, ἡ ὅποια προέβη ἀμέσως εἰς ἀνακρίσεις. Αὕτῃ ἐλπίζεται ὅτι θὰ φέρῃ εἰς φῶς, ὅσα ἔφερον αἱ λαθραῖαι ἀνασκαφαί . . .

Εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ Βαριετέ, συνέβη ἐν ἀρκετᾷ ζωηρῶν ἐπεισῶδιον ζηλοτυπίας. Περὶ τὴν τετάρτην πρωϊνὴν, ἐν ᾗ οἱ χορευταὶ ἐπέστρεφον ἀπὸ τοῦ σουπέ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ, χορευτριά τις ἀφίνει αἴφνης τὸν χορευτὴν τῆς, τρέχει, βαρβίζει καὶ ἐπὶ τῶν δύο παρεῶν νεαρῶν τινα αἰδῶν χορεύουσαν μετὰ τινος νέου καὶ ἐν μέσω τῆς γενικῆς καταπλήξεως διασχίζει τοὺς χορευτάς καὶ γίνετα ἄφρατος. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὴν βαρβίσασαν καὶ ἄς ἐλθωμεν εἰς τὴν βαρβισθεῖσαν. Αὕτῃ, μάτια μου, ἀφοῦ εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἤμπορούσε νὰ ὀμιλήσῃ ἀπὸ τὸ κακὸν τῆς, πέφτει κάτω, κτυπᾷ τὸ κεφάλι τῆς ἀλύπητα στὸν τοῖχο καὶ στὸ πάτωμα, καὶ βγάζει κάτι ξεφωνητά, ποῦ ἀναστατώνεται ὁ κόσμος. Τρέχουν, τὴν

σηκόνους, προσφθάνει και ένας ιατρός. Ἡ δυστυχημένη εἶνε πλέον ἀναίσθητος. . . Τὴν βγάζουν ἔξω καὶ μόλις μετὰ τρεῖς ὥρας κατορθώνει νὰ συνέλθῃ. Ὁ Χορὸς — ἐπιλέγει φιλοσοφικώτατα ἢ διηγουμένη τὸ γεγονὸς ἐφημερίς, — ἐξηκολούθησε καὶ κατόπιν ἐπίσης φαῖδρος ὡς καὶ πρότερον. . .

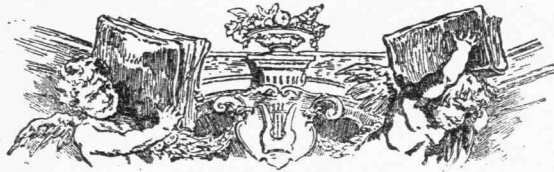
Ἐκ τοῦ «Σκρίπ».

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ νέου ἔτους τρεῖς ἄνθρωποι παρουσιάζονται εἰς γνωστὸν ποιητὴν καὶ τον παρκαλλοῦν νὰ τους κάμῃ «ἓνα καλὸ ποίημα πρωτοχρονιάτικο».

— Καὶ τί δουλειὰ κάνετε; ἐρωτᾷ ὁ ποιητής.

Καὶ ἐκεῖνοι μὲ ὄλην τὴν ἀπάθειαν:

— Εἴμεθα νεκροθάπται!

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς Ἐπιθεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρῶτοι Στίχοι» δημοσιεύονται πέντε ὁρασιώτατα ποιήματα, κάτωθεν τῶν ὁποίων ἀντὶ ὑπογραφῆς ὑπάρχουν τρεῖς ἀστερίσκοι. Λέγεται ὅτι ὁ ἀνώνυμος ποιητὴς ἀνήκει εἰς τὸ ὄραϊον φύλον καὶ ὅτι εἶνε μάλιστα αὐτὴ ἡ νεαρὰ κόρη τοῦ Ἰοσὲ Μαρία Ἑρεδιᾶ, τοῦ χρυσογλύπτου τῶν «Τροπαίων».

— Ἐξεδόθη ἡ γαλλικὴ μετὰφρασις τοῦ νεωτάτου βιβλίου τοῦ κόμητος Λέοντος Τολστόϊ «Φυσιολογία τοῦ Πολέμου — ὁ Ναπολέων καὶ ἡ κατὰ τῆς Ῥωσίας ἐκστρατεία». Ἐν αὐτῷ ὁ ῥώσος συγγραφεὺς ὑποστηρίζει ὅτι μόνον ἡ ἀνωτέρα ἀνάγκη δεσπόζει τῶν μεγάλων ἱστορικῶν γεγονότων, τῶν ἀγώνων λαοῦ πρὸς λαόν. Ἐν αὐτοῖς ἡ ἀνθρωπίνῃ θέλησις εἶνε παράγων σχεδὸν μηδαμινός, λέξεις δὲ καὶ ἡ στρατηγικὴ καὶ ἡ τακτικὴ. Ὁ Ναπολέων ἢ ὁ Κουτουζώφ φαινομενικῶς μόνον διευθύνουν τοὺς στρατούς· κατ' οὐσίαν ἡ μάχη γίνεταί ἢ κερδίζεται, ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεώς των. Διότι — λέγει ὁ Τολστόϊ — κάθε μάχη προβαίνει ἄλλως ἢ ὅπως προϋπελόγιζαν οἱ διοργανωταί τῆς· κάθε μάχη βαδίζει ἀνεξαρτήτως αὐτῶν, τὴν ὁδὸν τὴν ὅποιαν ὀφείλει κατ' ἀνάγκην νὰκολουθήσῃ.

— Ὁ ἀκίδουσιμώτατος Ρικάρ, ὁ βιογράφος τοῦ καρδινάλιου Φὲς καὶ τοῦ ἐπισκόπου Φριπέλ, ἐξέδωκεν ἐσχάτως καὶ βιογραφίαν τοῦ Μιολλῆς, ἐπισκόπου τῆς Δίγνης. Ἡ βιογραφία αὕτη εἶνε λίαν ἐνδιαφέρουσα, διότι ὁ ἐπίσκοπος Μιολλῆς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγγὼ ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον διὰ τὸν Θεοδώρητον Μυριήλ τῶν «Ἀθλίων». Καὶ ἐκεῖ μὲν ὁ βίος τοῦ ἐναρέτου κληρικοῦ περιγράφεται τῇ βοήθειᾳ μόνον τῶν παιδικῶν ἀγαπήσεων τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ Ρικάρ ἀναπαρίσταται πιστότερος κατόπιν μελέτης ἐπισταμένης. Ὁ ἐπίσκοπος Μιολλῆς ἐγεννήθη τῷ 1753, ἀπέθανεν ἐνενηκοντούτης τῷ 1843, ἀρχιερέτευσεν δὲ ἐπὶ τεσσαράκοντα ὅλα ἔτη.

— Εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Νέας Ἐπιθεωρήσεως» δημοσιεύεται πληθὺς ἀνεκδότων ἐπιστολῶν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

— Ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν νέου κοινωνικοφιλοσοφικοῦ αὐτοῦ ἔργου ὑπὸ τὸν τίτλον «Φῶς ἐκ τῶν ἔνδον, ἥτοι Στοιχεῖα τῆς ἐσωτερικῆς φιλοσοφίας».

— Εἰς τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν Arena ὁ ἰατρός Ἰάκωβος Κούκ ἐδημοσίευσεν περιεργότατον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ἀποκαλύπτουσα

τὴν ψυχὴν». Ὁ ἰατρός Κούκ ἐτυφλώθη νέος κατόπι δυστυχῆματος καὶ ἔκτοτε μόνον διὰ τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ἀκοῆς ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Οὕτως ἀκηθεὶς κατόρθωσεν ἐκ τῆς φωνῆς καὶ μόνης νὰ γνωρίζῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦτο προσπαθεῖ νὰ δείξῃ διὰ πολλῶν παραδειγμάτων φωνομαρτυρίας, εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρον.

— Γάλλος φιλόσοφος μετὰφράσας ἐσχάτως τὸν «Στέφανον» τοῦ ἀλεξανδρικοῦ ποιητοῦ Μελεάγρου, ἥτοι συλλογὴν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων, ἀφιέρωσε τὸ ἔργον του εἰς τὸν ποιητὴν Ἑρεδιᾶ, διὰ τῆς ἑξῆς ἑλληνιστῆ γεγραμμένης ἀφιερώσεως: «Ἰωσήπφω Μαρία ἄφ' Ἑρεδιᾶς» (José Maria de Heredia).

Ἐπιστημονικά

Ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν ὁ Milne-Edwards ἐπαρουσίασε τὰ ὁστᾶ γιγαντιαίου πτηνοῦ τῆς Μαδαγκασκῆς, ὀνομαζομένου Αἰπυόρνις. Τὸ ὄστρον τοῦ πτηνοῦ τούτου, τοῦ ὁποῖου τὸ εἶδος ἐξέλιπεν ἤδη, ὑπερβαίνει τὰ 3 μέτρα, πρὸ αὐτοῦ δὲ φαίνεται νάνος καὶ αὐτὴ ἡ στρουθοκάμηλος. Τὰ ὑπὸ τοῦ Edwards παρουσιασθέντα ὁστᾶ δὲν διακρίνονται μόνον διὰ τὸ μήκος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτῶν πάχος. Ὁ Edwards συνεπλήρωσε τὰς περὶ τῆς Αἰπυόρνιθος ἀτελεῖς μελέτας τοῦ Ζεσφροῦ Σαιν-Πλαίρ, χρονολογουμένας ἀπὸ τοῦ 1851. Κατ' αὐτὸν ἡ Αἰπυόρνις ἀνήκει εἰς τὸ γένος τῶν Βραχυπτέρων τῶν Ἐλοδιακίων. Εἰς ἓν μόνον ἐλώδες μέρος τῆς Μαδαγκασκῆς εὐρέθησαν τὰ λείψανα 60 τοιούτων ὁμοῦ μὲ τὰ λείψανα μικρῶν ἵπποποτάμων, κροκοδείλων καὶ γελωνῶν. Οὕτως, ἐκ τῆς πληθῆος τῶν ὁστῶν ἐκείνων, ἠδυνήθη νὰ διακρίνη 12 εἶδη, διαφόρων μεγεθῶν, τῆς διαφορᾶς μὴ προσερχομένης οὔτε ἐκ τῆς ἡλικίας, οὔτε ἐκ τοῦ φύλου. Καταλήγων ὁ Edwards ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν του ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὑφισταμένης μετὰ τῶν παλαιότερων ζῶων τῆς Νέας Ζηλανδίας καὶ τῆς Μαδαγκασκῆς, τὰς ὁποίας χωρίζει σήμερον ἀπέραντον θαλάσσης διάστημα.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν οἱ Ἀρσονβὼλ καὶ Σαρὲν ἀνεκοίνωσαν σειρὰν πειραμάτων, τὰ ὁποῖα ἔκαναν ἐπὶ τῶν πνευματικῶν λεγομένων μικροβίων διὰ νὰ γνωρίσουν κατὰ πόσον ἀνθίστανται ταῦτα εἰς τὸ ψῦχος, τὸ φῶς καὶ τὸν ἠλεκτρισμόν. Οὕτω χρειάζεται θερμοκρασία -60° διὰ νὰσπειρωθῇ ὕγρον περιέχον τισαῦτα μικροβία. Τὸ ἰῶδες φῶς τὰ φονεύει ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, ἀλλ' ἀντέχουν περισσότερον εἰς τὸ ἐρυθρὸν.

Καλλιτεχνικά

Ἐν Παρισίοις ἤνοιξε κατ' αὐτὰς Φωτογραφικὴ Ἐκθεσις Διεθνῆς τὴν ὅποιαν διοργάνωσεν ἐπιτυχέστατα ἡ παρισινὴ Φωτογραφικὴ Λέσχῃ (Photo-Club). Μεταξὺ τῶν 2.600 ἔργων τῶν ἀποσταλέντων εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ἐκθέσεως, μόνον 511 ἐξετέθησαν, ἐκ τούτων δὲ τὰ 300 — μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἄριστα, — προσέρχονται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, Ἀγγλίας, Αὐστρίας, Ἰταλίας, Ἀμερικῆς κτλ.

— Προσδεύει θαυμασίως ἡ νέα ἐφεύρεσις τοῦ Λίπμαν, περὶ τῆς ὁποίας ἐκάμαμεν ἄλλοτε λόγον ἐν τῇ Ἐστία, ἡ φωτογραφία τῶν χρωμάτων. Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ὁ ἐφευρέτης ἐπαρουσίασε διαφόρους φωτογραφίας χρωματιστῶν ὑαλωμάτων, τοπίων, προσώπων, ἡλιακῶν φασμάτων κτλ. τῶν ὁποίων τόσον ζωηρὰ καὶ φυσικὰ ἦσαν τὰ χρώματα, ὥστε ἐκίνησαν τὸν θαυμασμόν καὶ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας τῶν Ἀκαδημαϊκῶν. Ἐκ τῶν χρωμάτων δυσκολώτερον φωτογραφεῖται τὸ λευκόν.

Θεατρικά

Εἰς τὴν Γαλλικὴν Κωμωδίαν ἐπαίχθη ἐσχάτως μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας τὸ παλαιὸν δόγμα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πατρὸς «Εἰς γάμος ἐπὶ Λουδοβίκου ΠΕ'». Τὸ δόγμα τοῦτο παρεσταθῆ τὸ πρῶτον τῷ 1841 καὶ εἶχε πέντε πρόξεις. Σήμερον διεσκευάθη εἰς τέσσαρας ὑπὸ τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ καὶ ἐγείνε πολὺ καλῆτερον. Κατὰ τὴν γνώμην μάλιστα γάλλου κριτικοῦ θά γίνῃ τέλειον ἂν συντομευθῇ εἰς τρεῖς κατὰ τὴν τρίτην αὐτοῦ ἐμφάνισιν.